57e jaar. — Nr 99. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag 20 Augustus 1910.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van di blad.

De POSTRIJDER verschijnt 's dinsdags, donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Driemaal per week, 6 fr. per jaar.
Tweemaal » 5 »
Eenmaal » 4 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

TONGEREN, DEN 20 AUGUSTUS 1910

Eene nationale ramp.

De slag, die Brussel treft, is meer dan een plaatselijk onheil, 't is in den vollen zin des woords eene nationale ramp.

Inderdaad, de tentoonstelling van Brussel was niet het werk der hoofdstad alleen, niet een kleinood waarop de Brusselaars alleen het recht hadden te bogen en trotsch te zijn.

Zij was het werk van alle Belgen, het voorwerp van ons aller trots, de apotheose van onze economische welvaart, de verheerlijking van het genie onzer bevolking.

Eene kortsluiting is voldoende geweest om het werk, dat jaren voorbereiding heeft gevraagd, op een paar uren grootendeels te vernielen

Heel de rechtervleugel der tentoonstelling is de prooi der vlammen geworden. De uitgebreide hallen der Belgische afdeeling, die aan den vreemdeling alles toonden wat het vernuft der kleine Belgische natie weet te wrochten ; de uitgebreide Engelsche sectie, de Fransche afdeeling, de hallen der electriciteit, de Italiaansche galerijen, zijn geheel of gedeeltelijk vernield.

De Natiënlaan, waar men aan de terrassen der koffiehuizen, zoo gaarne de woeling van het volk nazag en alle talen der wereld hoorde, is langs eenen kant neergebrand.

Het grootste deel der overdekte hallen bestaat niet meer en wat er overschiet van de Tentoonstelling, doet ons nog enkel zooveel te meer de vernieling betreuren, van de Belgische en van andere afdeelingen.

Het was een feestdag voor heel het land toen op 23 April de opening der Tentoonstelling plaats had en de voorzitter van het uitvoerend comiteit, de minister van arbeid en ten slotte Z. M. de Koning in verheven woorden de beteekenis der groote plechtigheid hadden toegelicht.

Nog nooit had België aan de wereld de macht zijner nijverheid, de beteekenis van zijnen handel, de grootheid van zijnen economischen bloei, zoo schitterend getoond als in deze omstandigheid.

En terecht mochten, voor deze indrukwekkende uiting van ons nationaal vernuft, de Oude en Nieuwe Wereld aan het kleine België den groet hunner bewondering en van hunnen eerbied brengen.

Dat alles is nu een rookende puinhoop, de vrucht van jaren arbeid, een geheel dat millioenen en nog millioenen waarde had, is grootelijks vernield.

Voor de neringdoeners van de hoofdstad en overigens van heel het land, is de verwoesting van een groot deel der Tentoonstelling van Brussel eene gebeurtenis, die onberekenbare verliezen na zich zal slepen.

Het groot aantrekkingspunt, dat ontelbare vreemdelingen naar ons land trok, is immers grootendeels verdwenen.

Wij mogen dus terecht de brand der Tentoonstelling van Brussel heeten : een nationale ramp, en als dusdanig zal zij door alle Belgen worden betreurd.

Men schrijft ons :

Eene goudmijn te Basheers.

Bij het lezen van dit opschrift, verbeeldt men zich voorzeker eene menigte begeerlijke goudzoekers, met al de drukte waarmee zulke uitbating noodzakelijker wijze gepaard gaat. Toch niet, geachte lezers. Basheers is nog altoos het rustige, kalme dorpje van vroeger. Den rijkdom, dien zijn grond inhoudt, heeft niets aan 's lieve oord veranderd. Maar, laat het ons niet langer verzwijgen, 't is geene goudmijn waarop zwermen van gelukzoekers afzakken ; neen, 't is maar eene goudmijn voor de rustige landbouwers. Lezers, 't is de mergel van Basheers, waarvan wij een woordje willen zeggen. Wellicht ware het beter te Basheers, Opheers, Heers, Veulen, Oleye, Ruckelingen, Mechelen, enz., in een woord, in de omstreken der goudmijn, aan de landbouwers te vragen wat zij van de goudmijn denken.

En nagenoeg het volgende zoudt ge vernemen : De potaarde (zoo noemt men daar den mergel) van Basheers is met geen geld te betalen ; hij verricht waarlijk wonderen op onze zware kleigronden. Onze graan- klaver- en beetenopbrengsten zijn door toediening van mergel buitengewoon vermeerderd. Een maximum van opbrengst kan de grond alleen leveren als hij goed doordringbaar is voor lucht, warmte en vocht. Dit juist bewerkt de melger door de groote hoeveelheid kalk die hij bevat (71 ten hond.) In 1000 kgr. mergel heeft men 170 kgr. kalk. Eene kar mergel van 2 paarden (ongeveer 3000 kgr) bevat 2130 kgr. kalk en kost .. maar 2 fr. (Men vergelijke slechts dezen prijs met dien van dezelfde hoeveelheid kalk.)

De mechanische en chemische werking van den mergel in de bebouwbare aardlaag levert vele en groote voordeelen op. De zure planten verdwijnen, de grond wordt moller en vergemakkelijkt daardoor in hooge mate de bewerkingen bij middel der landbouwtuigen. Op gemergelden grond kan men met 2 paarden dagelijks eene roede meer omploegen, verzekert ons een verstandige landbouwer. Een ander zegt dat eene kar mergel, redematig toegediend, nagenoeg gelijk staat met de besparing van één kgr. haver per dag en per paard.

Gemergelde gronden laten zich ook later in den herfst en vroeger in de lente bewerken.

Voegen wij hier nog enkel bij dat de mergel zich te Basheers in lagen van verschillige meters dikte bevindt en dat de ontginning zonder moeilijkheden gepaard gaat. (De prijs, dien wij hooger opgeven, bewijst dit ten andere.)

Jammer dat deze goudmijn niet genoegzaam uitgebaat wordt. Alleen de omstreken hebben er een onschatbaar voordeel uitgetrokken. En nochtans deze lagen zijn onuitputbaar en er is mergel genoeg om de gronden van gansch het Limburgsche Haspegouw te verbeten.

Wel, waarde lezer, is dat nu waarlijk geene goudmijn ?

En is het niet jammer dat het goud daar nog langer moet verborgen blijven ? Waarom dan 't vervoer ervan niet gevergemakkelijkt door eenen tram ? Men heeft nu toch juist de kans.

De richting van het tramprojekt Loon, Heers, Waremme, zou met groot voordeel kunnen gewijzigd worden, namelijk : van Heers naar Opheers, Basheers, Mechelen. Deze wijziging van het projekt zou de drie voorname voordeelen opleveren : 1° de lijn zou op die manier verkort worden, 2° zij zou twee gemeenten meer bedienen, 3° zij zou den kostbaren mergel van Basheers ten dienste van gansch het zuidelijk gedeelte van Limburg stellen.

Ons besluit : eene tramlijn moet de « exploitatie » der goudmijn begunstigen. En langer uitstellen is den landbouw langer van ontschatbare voordeelen berooven.

Mijn bezoek aan de Wereldtentoonstelling van Brussel, op Zondag 14 Augustus 1910.

Reeds van den vroegen morgen verliet ik het dorp, de lucht was met zwarte wolken bezwangerd, om te Tongeren met den bijzonderen trein van 5 u. 40 op Etterbeek af te stoomen. De trein was opgepropt van volk. In de beste orde rolde hij vooruit en kwam, zonder den minsten tegenstand, op zijne bestemming aan om 9 u 15. De statie was vol volk. Ieder zocht naar den uitgang dien wij gelukkig vonden. Van de aankomststatie richtte ik mijne stappen stedewaarts en bezocht op mijne wandeling het museum van schilderkunst waar voor een groot fortuin schilderijen te bewonderen viel. Ik heb er gezien meesterstukken van Rubens, de onsterfelijke wereldberoemde Antwerpsche kunstenaar uit wiens penseel zoovele kunststukken gekomen zijn. Ik bewonderde er ook schoone schilderijen van Teniers, Jordaens en van menigvuldige andere schilders wiens beroemdheid de grenzen van het moederland overschreden heeft. Het ware mij onmogelijk in het bijzonder al die kunstwerken op te noemen, alleen zeg ik : als gij te Brussel komt met de expositie vergeet niet het muzeum het is een bezoek waard.

Iedere Belg kent gaarne de verblijfplaats zijner afgevaardigden, daarom verzocht ik mijn geleider onze stappen te willen richten naar het paleis der Natie of Wetgevende Kamers. Aan mijn verlangen werd voldoening gegeven en eenige minuten tram brachten ons op de zoo vurig verlangde plaats Op dat oogenblik waren er weinig bezoekers hetgeen ons bezoek eenigerwijze bespoedigde. Men betaalde een inkomgeld van 25 cent. en een geleider werd ons toegevoegd die ons in Kamers en Senaat den noodigen uitleg gaf. Wat schoone plaatsen, welke zuiverheid en vooral welke pracht, vooral de Senaat, jammer genoeg dat deze plaatsen niet genoeg door de bezoekers, uit andere provincies, worden bezocht om een gedacht te hebben van onze Wetgevende Kamers. Ons bezoek duurde ook niet lang en wij verlieten ook al ras, doch na alles goed beschouwd te hebben, bovengenoemde plaatsen. Wat al Vaderlandsche gevoelens, door portretten en schilderijen, men in beide plaatsen voelt opwellen kan mijne pen niet beschrijven, ze voelt er zich onbekwaam toe en verzoekt ieder bezoeker der Expositie niet te vergeten eenige minuten van zijne reis te besteden om een bezoek te brengen aan onze Wetgevende Kamers, hij zal het zich niet berouwen. Ik verklaar het U.

Vóór den ingang der Wetgevende Kamers stappen wij in den tram om een ander merkwaardig punt — bezoek waardig — te gaan zien, namelijk de Congreskolom. Van deze hoogte heeft men het schoonste panorama der stad. Welk prachtig gedenkteeken van onze onafhankelijkheid. Ieder Belg zoude dit gedenkmaal moeten bezichtigen het herinnert ons de bakermat van onze geboorte. Van de hoogte is het gezicht nog prachtiger. Mijn geleider zeide mij, dat bij klaar weder, men de Metropool van Mechelen kan zien. Jammer dat die opstijging zoo vermoeiend is. Maar allons ik heb het gezien en aan den voet van het herdenkmaal aan ons voorloopig bewind opgericht legde ik alle vermoeinis neder en zette met nieuwen moed mijn plezier-aanschouwingsreisje voort. Ik zeg aanschouwingsreisje en dit is waarlijk het woord dat de gedachte juist wedergeeft, want in Brussel is al schoon al bevallig wat het oog treft. Wij gaan verder zien : het stadhuis er tegen over het broodhuis — La Maison du Roi. — Wat al vaderlandsche gedachten roept gemeld huis ons voor den geest. Eene zaak is jammer en deze is dat wij over geen tijd genoeg beschikken om overal ons lang genoeg op te houden om alles in de minste bijzonderheden gade te slaan en te bewonderen.

Na de Congreskolom gaan wij naar de Martelaren-plaats, Nieuwsgierigheidshalve trekt ons en wij dalen de trappen af en beschouwen met gespannen aandacht de namen der gesneuvelden van 1830. Onze verwondering was groot toen wij tusschen de gedooden de naam vonden van een Limburger, ja van een Tongenaar. Vol fierheid dachten wij : dat was een man ik wil zeggen een held die zijn bloed voor het Vaderland ten beste gaf. Bravo brave man gij zijt eene heldendood gestorven en hebt getoond dat Belgisch-bloed in uwe aderen vloeide en ten prijs hebt gegeven voor onze Onafhankelijkheid. Vanhier trok ik op het middagmaal af na eerst een oogslag te hebben geworpen in de schoone en prachtige kerk van Ste-Gudula. De predikstoel, een waar en schoon meesterstuk, trof het meest mijne opmerkzaamheid.

Om twee uren trokken ik, mijn geleider en andere leden op de expositie af. Eenige minuten tram waren voldoende om ons tot aan den grooten ingang te brengen. (VERVOLGT.)

Een ooggetuige.

BUITENLAND.

Frankrijk

HET GEHEIM VAN VÉSINET. — Men had gezegd, dat de heer Vermeersch, de rentenier van Vésinet, waarschijnlijk naar Marokko vertrokken was. De onderzoeksrechter nam inlichtingen, waaruit blijkt, dat den 15e Juni laatst een passagier Vermeersch van Marseille, naar Algiers vertrokken is. Nadere bijzonderheden worden verwacht.

Het onderzoek wees verder uit, dat de Belgische rentenier, op het oogenblik zijner verdwijning, 2 tot 3000 frank en een cheques-boekje op zich hebben moest. Er wordt thans nagespoord, of er nergens van die chèques uitgewisseld werden.

— BRAND IN EENE KERK. — Een hevige brand barstte gisteren avond, rond 9 ure uit, in de hoofdkerk van St-Just. Het vuur vernielde het orgelen beschadigde gansche marmeren kolommen. De vlammen bereikten eene hoogte van 40 meters. Het lood der geschilderde glasramen, meesterstukken der XIVe en XVe eeuwen, werd gesmolten.

Duitschland.

SOLDAAT TER DOOD VEROORDEELD. — Om ze te bestelen, had de soldaat Hoegerle eene 70jarige herbergierster te Munchen aangerand in hare herberge en ze doodgeslagen met flesschen en een strijkijzer. Daarna stal hij 200 fr.

De krijgsraad heeft hem nu ter dood veroordeeld.

— ZAKKEN GELD GESTOLEN. — Twee zakken, inhoudende de eene 50,000 n de andere 30,000 mark, werden gisteren morgend gestolen, terwijl de koerier dienst doende tusschen Forbach en Kleinrosseln, ze overbracht. Een onderzoek, dat ingesteld werd, deed vaststellen dat de dief niemand anders was, dan de koerier zelf, zekeren Rolland. De zakken werden teruggevonden.

— AANVARING TUSSCHEN TWEE TORPEDOOOTEN. — In den Kieler Bocht is de torpedoboot S. 32 door de torpedoboot S. 76 geramd. Beide booten zijn, terwijl men ze trachtte te bergen, gezonken. De bemanningen zijn gered.

De S.32 diende de artillerie-opleidingschepen als tender. De S. 76 werd als koerier bij 't derde eskader gebruikt.

Oostenrijk

DE BRAND VAN HET KARERSEE-HOTEL. — Het schoone reuzenhotel, staande op een der mooiste plekjes in de Dolomieten en dat eerst voor twee jaar merkelijk verfraaid en vergroot werd, is nu nog slechts een puinhoop. Het vuur moet ontstaan zijn door een gebrek aan de schouw. Trots den grootsten iever van de militairen en de pompiers van Moëna, was de brand na 24 uren nog niet bemeesterd. Het gevaar voor eenen boschbrand is gelukkig vermeden. Het hotel was tot de laatste dakkamer bezet door 500 gasten uit Oostenrijk, Duitschland, Frankrijk, enz. Vele waren op uitstapjes, want 't was een prachtige dag. De brand verspreidde zich met razende snelheid door alle verdiepen. Eene hevige paniek ontstond onder de gasten.

De bestuurder en het personeel deden al het mogelijke om alle voorwerpen van waarde te redden, maar veel ging verloren. Het goed van de gasten lag op de omringende weiden verspreid. In haast zochten de meesten een ander onderkomen. De rijtuigverhuurders vroegen zotte prijzen. Veel gasten moesten in open lucht kampeeren. De schade is zeer groot hoewel gebouw en mobilair verzekerd zijn. Het is nu reeds besloten dat het hotel op dezelfde plaats zal herbouwd worden.

Een later bericht schat de schade op 3 1/2 millioen kronen. De verbrande goederen der gasten schat men op 1 millioen kronen. De Verrein voor Alpenhotels in Tirol is voor deze laatste aansprakelijk.

Veel gasten van het hotel hebben enkel kleinigheden in den brand verloren en hun voornaamste reisgoed gered.

De meubelstukken, die uit het brandend hotel gered waren en op de plaats voor het hotel waren opgestapeld, zijn gisteren nacht door den regen geheel bedorven. Wegens gebrek aan voertuigen had men ze niet onder dak kunnen brengen. De gasten hebben meestendeels hunnen intrek genomen te Bosen en Meran.

Ziehier nog een ander bericht :

Bij den brand van het hotel aan de Karersee in Tirol, zijn vele kostelijke bonten, dure vrouwenkleederen, kant, geld en juweelen verloren gegaan, die de in allerijl vluchtende gasten op hunne kamers hadden moeten achterlaten.

Al de gasten zijn met behulp van auto's, rijtuigen en wagens waarop stoelen gezet waren, naar elders, meest naar Bozen, gebracht.

Op den brand is veel gespuis uit den omtrek afgekomen, meerendeels Italiaansch sprekende Tirolers. De troepen, die den nog steeds brandenden bouwval bewaken, hebben wel twintig dieven, die op heeterdaad betrapt werden, in hechtenis genomen.

Op het oogenblik, dat de brand uitbrak, logeerden er 500 gasten. Wat er van hen terecht was gekomen, indien het hotel, dat als een spanen doos heeft gebrand, 's nachts in brand was gevlogen, kan men licht bevroeden.

Het nieuwe hotel zal veiliger gebouwd worden en een bijzondere bluschinrichting krijgen.

Engeland

DE MOORD OP BELLE ELLMORE. — De moord van Hilldrop Crescent, de moord op Belle Ellmore, mrs. Crippen, werd weder voor den coroner behandeld, maar 't verdere onderzoek werd tot 12 September verdaagd, na de verklaring der policie, dat doktor Crippen en miss Le Nève over drie weken te Londen worden verwacht. De vroeger reeds gehoorde getuigen werden gisteren weder gehoord. Nieuws kwam daarbij niet aan het licht.

Rumenië

DE CHOLERA DREIGT. — De verschijning der cholera in Bessarabie, in de stad Kischineff, baart den overheden veel bezorgdheid.

Vier duizend soldaten bewaken streng de grenzen ; schepen kruisen op de Donau.

Aan de stedelijke overheden zijn nauwkeurige onderrichtingen gegeven.

De herfst-oefeningen, die in Moldavie moesten plaats hebben, zijn tegenbevolen.

Amerika

SCHRIKKELIJKE MIJNRAMP. — In eene mijn in den omtrek van Fascu (Peru), heeft er eene grauwvuurontploffing plaats gehad. Ongeveer 400 werklieden werden bedolven, waarvan er 200 dood en 200 gekwetst.

— BURGEMEESTER GAYNOR. — Burgemeester Gaynor, van New-York, komt elken dag wat verder van den rand van het graf, waar de Amerikaansche dagbladen hem gebracht hadden. Het gevaar voor bloedvergiftiging kan nu zachtjes aan als geweken beschouwd worden.

Rufus Gaynor, zijn zoon, verwacht, dat hij het gasthuis binnen tien dagen zal kunnen verlaten en dat hij dan naar de Adirondacks zal gaan, om op zijn verhaal te komen. Hij denkt, dat zijn vader over eene maand zijn ambt weer zal kunnen aanvaarden. De wondmeesters zijn het nog niet met zichzelven eens, of zij den kogel al of niet moeten uitsnijden.

Japan.

DE OVERSTROOMINGEN. — Na ambtelijk onderzoek is bekend gemaakt dat bij de overstroomingen 1112 personen dood of vermist zijn ; 3953 huizen zijn weggespoeld ; duizenden personen zijn dakloos en allen ten laste der openbare liefdadigheid.

China

AANZIENLIJKE DIEFSTAL. — Uit een van de offerhallen van het mausoleum van keizerin Tse-kai van China, in de oostelijke keizergraven bij Peking, zijn behalve andere zeer kostbare voorwerpen, zes zware gouden en zilveren offervaten ter waarde van ongeveer een millioen taëls (3,600,000 frank) gestolen. De overheid is er ontzaan over en doet ijverig onderzoek naar de daders. Dit kunnen alleen ambtenaren geweest zijn, daar niemand anders in het mausoleum kan komen.

Bij keizerlijk besluit zijn reeds de manneh, die rechtstreeks voor de veiligheid van het mausoleum verantwoordelijk waren, hertog 1-pde en generaal Soeloe-tai, de bewaarders van het heiligdom, ter verantwoording geroepen en is last gegeven hen te bestraffen. Men vermoedt, dat het onderzoek niet veel zal opleveren, tenzij men, om tenminste den schijn te redden, voor geld een « dief » koopt, die aan zijne familie, als vergoeding voor zijne onthoofding, een bescheiden vermogen wil verskeren.

— BOMMEN. — Men meldt alhier dat de policie verwittigd werd dat bommen werden in China binnengevoerd, door de tusschenkomst der Japansche vrouwen, in verband met de revolutionnaire groepen.

De policie bewaakt de aankomsten der booten en treinen. Men voorziet aanslagen die souden volbracht worden om indruk op de bevolking te oefenen.

BINNENLAND.

LUIK. — DE KRIJGSOEFENINGEN RONDOM DE VESTINGEN VAN LUIK. — Deze rullen plaats hebben van den 26ste dezer tot 1 September, en een onbetwistbaar belang opleveren, opzichtens de gebeurlijke vedediging van het Maasland. De krijgsoeleningen moeten geschieden in de streek gelegen tusschen Cherutte, Moitier, Hérve, Micheroux, Fléron, Jupille en de Maas. Daags te voren worden de vestingen van Baachon en Evegnée gemobiliseerd.

— VERDRONKEN. — Zaterdag namiddag, waren twee knapen, de 8-jarige Gérard en zekere Boonen, beiden woonachtig in de Buttestraat, op de Fragnéekaai aan 't spelen op de trappen, welke toegang verleenen tot den stroom. Eenskaps verloor Gérard het evenwicht, en viel in het water. Boonen keerde naar huis terug, en vertelde niets van het gebeurde. Zondag zweeg hij nog, doch Maandag bekende hij eindelijk dat zijn vriendje in de Maas verdronken was. Men ging onmiddelijk de stroom doorzoeken, en rond half 6e werd het lijk opgevischt. Na de gebruikelijke bestatigingen, heeft men het naar de ouderlijke woning gevoerd.

OUGRÉE. — WERKONGEVAL. — Zondag morgen, was in de fabriek Ougrée-Marihaye, de genaamde Richter aan 't arbeiden op eene etallage, die men in de afdeeling van het staal bad opgericht. Ten gevolge van eene verkeerde beweging verloor hij het evenwicht, klampte

---

DE VERDWENEN
Millionnair

[27de vervolg]

Ge hebt mij gezegd, dat ge niet gekomen zijt om mij aan te houden ; hieruit besluit ik, dat ge mij niet schuldig oordeelt.

— Juist, jufvrouw, ik geloof niet, dat ge schuldig zijt. Ik heb het ook nooit geloofd, dat wil ik u wel dadelijk zeggen. Het eenige wat mij verrast, is, dat ge zoo overhaast van Perdon zijt gevluchtt.

— Ik ben gevlucht, antwoordde Muriel met eenvoudige oprechtheid, in verband met uw komst.

— Hebt ge mij dan zien komen ?

— Mijnheer Carterbilt heeft het gezien.

— Dus omdat ik een policie-beambte ben, hebt ge u verwijderd ? Maar waarom dan, terwijl ge toch niet schuldig zijt ?

— Het was het bevel van mijnheer Carterbilt, antwoordde het meisje op zachten toon : hij zegde mij, dat ik moest vertrekken.

— En hebt ge hem gehoorzaamd ?

— Ja, in zijn belang.

— In zijn belang ? Maar jufvrouw, door de wijze, waarop ge spreekt, zou ik haast denken, dat ge hem schuldig waant aan een of andere misdaad ?

Het jonge meisje antwoordde niet en tegenover die houding begonnen de hersenen van Shore te arbeiden. Zouden Muriel en de millionnair niet de persoon zijn uit een drama, waarin de eene den andere van hetzelfde misdrijf beschuldigt ?

Het zwijgen van Muriel gaf wel reden tot de veronderstelling dat zij zoo dacht. Shore vond, dat het hoog tijd was die zaak op te helderen. Het zou toch al te dwaas zijn te denken, dat die multi-millionnair iemand zou vermoord hebben om hem een bedrag aan juweelen afhandig te maken.

— Wat zoudt ge er van zeggen, jufvrouw, als ik u vertelde, dat ik het bewijs bezit, dat de moordenaar van uw vader een gewone misdadiger is ?

— Een gewone misdadiger ?

Zij keek hem angstig aan, terwijl haar handen zich telkens zenuwachtig openden en sloten. De detective begreep zeer goed wat of 't meisje in dien toestand bracht.

— Ik geloof niet, vervolgde hij lachend, dat M. Carterbilt ooit iets in die zaak uitstaande heeft gehad.

— Zijt gij er zeker van ? vroeg zij dringend, terwijl het scheen alsof de laatste druppel bloed uit haar gelaat week.

— Ik ben er absoluut zeker van, jufvrouw. Ik heb het door u bewoonde huis van boven tot beneden doorzocht en ik ben overtuigd, dat er een beroepsmisdadiger aan het werk is geweest. Hij is binnengedrongen door het leege huis, naast het uwe.

— Het onbewoonde huis ! riep Muriel uit, ik had het vergeten.

— Het is waarschijnlijk, dat, op het oogenblik dat zij het kistje met juweelen ledigden, uw papa ontwaakt is en toen...

— Arme vader ! Gewone misdadiger, herhaalde zij, alsof er in dat woord troost voor haar was.

— Zeker, anders niet, bevestigde Shore met een glimlach. Ge zult toch niet gelooven, dat M. Carterbilt er iets meeuitstaande heeft gehad ?

Muriel slaakte een diepen zucht van verlichting, die aan Shore veel te denken gaf.

— Dacht gij het werkelijk, dat hij ?..

— Ja, antwoordde zij in alle oprechtheid.

— En daarom hebt ge Hall verlaten, toen ik aankwam ?

— Ja.

Het meisje scheen niet geneigd te veel mede te deelen, maar Shore begreep alles en hij zegde :

— Gij hebt de vermoedens, die op M. Carterbilt rustten, op u willen laden ?

Het duurde vrij lang eer Muriel met aarzelende stem ten antwoord gal :

— Ja.

Die bekentenis en die aarzeling toonden Shore, wat er eigenlijk van de zaak was. Carterbilt beminde zijn verpleegster, ofschoon hij haar misdadig geloofde en Muriel beminde Carterbilt, niettegenstaande hij haar den diepsten afschuw inboezemde, daa. zij in hem den moordenaar haars vaders zag.

Shore begreep de mogelijkheid er van.

XXVIII

EEN TELEGRAM VAN PERDON

Shore sprak nog lang met het jonge meisje en toen hij haar verliet, juist nog op tijd om den laatsten trein naar Londen te kunnen halen, gevoelde Muriel zich heel wat meer vertruimd van geest dan zij in langen tijd geweest was.

Zij had zich volkomen aan den detective toevertrouwd en deze had beloofd Carterbilt van alles op de hoogte te brengen, ook van de ontdekking, door Shore gedaan in het onbewoond huis.

Wel eigenaardig was het, dat Muriel geheel vergeten had te spreken over het valies met juweelen. En als men haar naar de reden er van gevraagd had, zou zij zelf niet hebben kunnen antwoorden. Mogelijk was het nog eenig wantrouwen tegenover den policieman, mogelijk ook was zij bang, dat het nieuws dat haar gebracht was, daardoor zou blijken voorbarig geweest te zijn, hoe het zij, zij had er niet over gesproken.

Uit hetgeen Shore haar meegedeeld had, was voor haar de overtuiging geboren, dat Carterbilt onschuldig was. Maar toen hij vertrokken was, drong zich de smartelijke vraag weer bij haar op : Wat deed hij dan met de juweelen ? Hoe kwamen die in zijn bezit ?

Zij vroeg zich nog meer af. Waarom had hij haar niet in kennis gesteld van de komst van den detective ? Met geheel haar hart wilde zij vertrouwen stellen in den man van Hall, maar zij gevoelde, dat er iets nog aan haperde en de twijfel deed haar pijn.

Toch gevoelde zij zich oneindig meer verlicht dan eerst en nu ging het nog maar om enkele ophelderingen. Een millionnair toch, dacht zij, zal geen moord uit bebzucht plegen. Het was een toestand, die haar nog wel niet duidelijk was, maar er zou nu wel spoedig licht komen.

De detective had haar nog verteld, dat er een bevel tot inhechtenisneming tegen haar was uitgevaardigd, maar dat niemand verder haar verblijfplaats wist en dat zij dus vooral moest zorgen thuis te blijven, totdat zij nader van hem gehoord had.

Zij beloofde te handelen naar zijn bevelen en bij beloofde voor haar zaak te zorgen.

Ofschoon Shore het meisje sympathiek gestemd was, kwam er bij die belofte weer geen geringe dosis eigenbelang. Immers, hij had bespeurd, dat er een goede verstandhouding tusschen Muriel en Carterbilt bestond en allicht zou het hem, Shore, geen windeieren leggen, als hij voor het meisje opkwam.

Aan den anderen kant waren er de vijfhonderd pond sterling van de weduwe Mainwaring en hij was dus genoodzaakt Muriel eenige onangenaame oogenblikken te bezorgen, door overenkomstig zijn contract met de weduwe, haar op het dak van de stiefdochter te sturen, maar Shore trooste zich er mee, dat de vrouw haar stiefdochter geen ingrijpend kwaad kon berokkenen, daar hij wel zou zorgen, dat er spoedig de bewijzen voor Muriel's onschuld waren.

Intusschen, hij had er geen bijzondere haast mee, want de gestelde termijn was acht dagen en in dien tijd kon er veel terechtkomen.

Den volgenden morgen, toen hij zijn kantoor binnentrad, zegde zijn bediende :

— Mijnheer, er is gisteren een M. Grover geweest. Wel drie- of viermaal is hij naar u komen vragen.

— Mijn beste jongen, antwoordde Shore, ik heb geen enkele reden om M. Grover te zien of te spreken. Denk er dus om, dat, wanneer hij ook komt, ik altijd uit ben. Al komt hij vijftig maal achter elkaar, ik ben niet thuis, hebt gij dat goed begrepen ?

— Heel goed, mijnheer.

De jongen vertrok en Shore bleef alleen met zijn gedachten en zijn correspondentie.

— Ik geloof niet, zegde hij bij zichzelf, dat ik dien Grover lang uit den weg zal loopen. Vroeg of laat zal het gebeuren. Welnu, dan zal ik er mij wel uit redden. Ik heb hem al voorgelogen, ik zal het hem weer doen. Een goed gedacht. Ik zal hem vertellen, dat ik het ontvangsbewijs verloren heb. Hij kan toch geen spektakel maken en voor een beetje schelden ben ik niet bang ; dat maakt geen wonden.

Bemerkt hij een of anderen dag, dat het stuk zich bevindt in de handen van dengene, wien het wettig behoort, dan zal hij moeten gelooven, dat ik het verloren heb. En wat betreft de duizend pond, die kan hij terugkrijgen, als hij het langs wettelijken weg wil beproeven. Dat durft hij immers toch niet. Ik geloof wel, dat ik rustig kan slapen wat dien mijnheer Grover betreft.

Shore werd in zijn overpeinzingen gestoord door een klopjen op de deur. Zijn bediende trad binnen en stelde hem een telegram ter hand. Hij opende het en stond verbaasd over den inhoud. Het telegram bevatte het verzoek onmiddellijk naar Perdon te komen en de afzender was Carterbilt.

— Zeker, mijnheer, ik zal komen, zegde Shore halfluid. De millionnairs groeien zoo maar niet aan den weg en ik moet u in waarde houden. Wat zou er aan de hand zijn ?

Haw Shore keek zijn spoorboekje na en zag, dat er binnen een half uur een sneltrein ging. Ter wille van de zaak was hij dus verplicht een rijtuig te nemen. Nu, dat zou er wel afkunnen en voor ditmaal moest hij zijn aangeboren zuinigheid maar eens opzij zetten.

Ruim twee uur later zat hij in gesprek met den millionnair.

XXIX

VERRASSINGEN

Zonder dat hij tijd had van zijn wandeling van de statie Perdon naar Hall wat uit te blazen bij tante, werd hij onmiddellijk in de bibliotheek gelaten. De millionnair betuigde hem zijn dank, dat hij zoo spoedig aan zijn verzoek gevolg had gegeven.

— Ik ben gekomen, mijnheer Carterbilt, zegde Shore, zoodra ik uw telegram ontvangen had.

— Carterbilt ! antwoordde de millionnair, wat beteekent het, dat ge mij nu bij mijn naam noemt ?

— Eenvoudig dit, mijnheer, gaf de detective ten bescheid, dat ik nu geen wantrouwen meer tegen u koester.

— Zoo ! Dus ge zijt er van overtuigd, dat ik degene ben, dien ik gezegd heb ?

— Ja, mijnheer.

— Dat doet mij genoegen, van mijn standpunt ten minste, niet van het uwe, daar gij er het spoor mede verliest van den misdadiger, dien ge hier dacht te zullen vinden. Verontrust u er echter niet over ; misschien kan ik u vergoeding geven voor het werk, dat ge nu mist. Ik heb een kiesche zaak en liefst wil ik er niet de officieele policie in mengen. In het onderhoud, dat wij gehad hebben, kreeg ik van u den indruk, dat ge zeer handig en bekwaam zijt. Wel is waar hebt ga u bedrogen wat mij betreft...

— Het doet mij veel leed, mijnheer, maar ge zult moeten erkennen, de omstandigheden...

— Inderdaad, de beste kan zich bedriegen. Ik hoop intusschen, dat, wanneer ik gebruik van uw diensten maak, ik op uw stilzwijgendheid mag rekenen.

— Ik heb het u al bewezen, mijnheer, in den tijd dat ik niet in uw dienst was.

— Dat is waar. Wij kunnen dus onmiddellijk overgaan tot hetgeen ik u wilde voorstellen. In ons vorig onderhoud hebt ge gesproken over een jong meisje ; dat ziekenverpleegster bij mij was.

— Ja.

— Zij is niet meer hier op het oogenblik.

— Omdat zij zich in Folkestone bevindt.

— Is u dat bekend ?

De millionnair richtte zich bij die vraag in zijn stoel verbaasd op en ontroerde zichtbaar. De detective vond het een uitstekende gelegenheid om door een goed geplaatst woord het effekt te verhoogen Daarom antwoordde hij op eenvoud ligen toon :

— Ja, ik heb zelfs gisteren avond eenigen tijd met haar zitten praten.

(t. Vervolgt.)